

Vass Tibor

Valahogy nézése

A könyvek pakolásánál valahogy mindig a halottak
könyvei borulnak ki elém.
Megérint,
valahogy túl sok a halottam, vagy a véletlen túl sok,
ami elém hozza a kiborulásokat.

Valahogy megállok a pakolásban, lapozok,
olvasgatom a dedikációkat,
megérintenek,
elképzelem valahogy a már halott kezét,
élve hogy írta a sorokat,
mögé képzelem a halált, rá a szövegre,
meg bele is.

Valahogy így fogják olvasni a könyveim,
illetve hát nem azokat,
hanem az általam összeírt oldalakat,
akiknek beleírva adtam, küldtem,
ha költöznek, valahogy máshová rendeznek,
kiborulok, túl sok véletlen,
vagy túl sokak halottja.

Valahogy elképzelem a halott kezét,
azaz az élőt, amikor írja,
előttem írja-e épp,
látom-e, ahogy mozog a már halott kéz,
vagy postán küldi, nem a halott kezét,
s akkor nincs az íráshoz jelenet,
az írás van csak, az érintés, a *valahogy* nézése.

